

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

diu paribus sustinere viribus: sed Balderus falsa à popularibus diuinitate donatus, tum sibi fuga consulere coactus est: non enim valuit opinata diu diuinitas aduersus arma mortalium: Testis Belliportus, Balderi fugam vocabulo refert: Sed non idem fugiendi animus Saxonibus, perseuerare in pugna pertinaciter, donec ad unum cæsi sunt omnes. Generosi animi viuax virtus vinci potest, fugari non potest. Gelderum Saxonie principem proelio consumptum, remigum suorum cadaveribus superiectum, ac rogo nauigijs extracto impositum, pulcherrimo funeris obsequio hostes extulerunt: Est enim virtus ipsa venerabilis, etiam apud hostes. Cineres eius perinde à regis corporis reliquias, non solum insigni tumulo rex hostis tradidit, verum etiam plenè veneratione obsequijs in funere decorabat: nihil inferior Pæno Hannibale, qui casum Marcellum venerabiliter remisit ad Romanos.

CAPVT VI.

Intercesere ex hinc anni non pauci, donec ad Ævermundum regem Danie sceptrum perueniret. Is cum florens auum sterilis sine prole peregisset, in senecta filium sustulit Vffonem, ingenio tamen, vt videbatur, crasso, vt non homo, sed statua putaretur: pater aliquanto se feliciorem ratus est, si filium non haberet, quàm ea stoliditate belluam humana forma nutriret. Accessit senectæ incommodis oculorum defectio: cuius rei fama peruenit ad Saxones, assiduos Danorum hostes, quos deturbatio antiquæ possessionis in Iutia continuò perurebat. Qui genti tum præerat, nomen in annalibus non habet, sed tamen quoddam sublimi fuerit vir animo, legatio quam misit ad regem Danorum, ostendit: cuius hæc summa fuit, Vir grandæuus, & qui senio deficit, etiam tacitate percussus, spontè regno cederet Saxonibus, nec

in discrimen mitteret exercitum suum: regē Saxonum, ubi sceptrā Dania, illo tradente, acciperet, facturum ut non illum pœniteret adoptionis, meliorem se illi futurum filium, quàm illam belluam, quam sub imagine oris humani nutrirēt in aula. Superba legatio regem senio fractum vehementer commouit: ateq; ducens suspiria, contemptum suū non leuiter ferebat: respondit tamen, modestiùs facturum Saxonum regem, si paucos, qui seni superessent, dies præstolatus, tum sceptrā inuaderet Dania, cum ille in fata concessisset: non esse satis modestum, senectutem probris exaggerare: leuius se arma, quàm ignominiam, ferre: si tamen ille arma inferat, inuenturum in Dania miluiam, qua occurrat venienti. Ad hac legati: Nihil opus esse totis rem exercitibus peragere, ad compendia transeundum: Filium suum Saxonum rex, regis filio opponet in duello. Tum senior: Quid opus est cumulare probra probris? fathiscentem irrisistis ætatem, nunc exprobratis etiam ignauia filij, quasi mea ex me culpa talis sit editus. Adstabat legationi Vffo filius, & inexpectata omnibus voce confidentissimè à patre veniam loquendi poposcit. Senior, quis eam à se loquendi licentiam deposceret, rogat. Proceres, esse Vffonem filium, responderunt. Tum ille: Non satis visum est vobis ad calamitatem meam, ab exteris mihi insultari, quando etiam à domesticis probrū irrisionis cumulatur. Illi quàm sanctè iurant, esse, qui loqueretur, Vffonem filiū. Quisquis est, inquit, liberè quod sentit proloquatur. Tum Vffo: Quando, inquit, tam superba legatione & patriam maiestatem, & regiam dignitatem Saxones contaminastis, agnoscite regi Danorum superesse filium, qui geminos ex vobis prouocet in certamen: regis vestri prodeat filius, armigero quem velit comitatus: ego duos

vnus excipiam. Accepere conditionem legati, abeuntes.
 ðermundus propius iubet adesse filium, vt manuum mi-
 nisterio discat, si ille sit quem esse testentur. Grandia fi-
 lij membra complexus pater, credidit esse quem volebat.
 Tum ad filium: Cur, inquit, fili tam diu latuisti, taci-
 turnitate & ignauia simulatione absconditus? Ad quod
 ille: Quandiũ tu pater integris viribus regnum admini-
 strasti, nihil opus fuit aut vocis meæ ministerio, aut vlla
 forti in rebus gerendis opera: Nunc quoniam te virium
 tenet defectio vsque ad contemptum exterorum, credidi
 esse vicis meæ, & superbiam verbo retundere, & forti
 opera te patre dignum filium ostendere. Cur ergo, refert
 ille, vnus duos prouocasti? Vt abolerem, inquit, gentis
 Danicæ nuper obiectam ignominiam, quod duo vnum A-
 tium Suediæ regem deiecerunt. Exultans pater, arma
 filio iubet expediri: nulla enim aut patris, aut ceterorum
 procerum grandibus eius artibus poterant coaptari: di-
 scissa tamen ad locum tegentis clypei, vtcunquẽ illi pa-
 terna sunt arma coaptata: Gladium vnũ ceteris incom-
 parabilem pater in delicijs habebat, hunc solum filio pa-
 rem sperabat, quãdõ ceteri ad primam vibrationem dis-
 filierunt. Eidora fluuius limes antiquus Danicæ atque
 Saxonica ditionis, locus pugna deputatur. Prodiere hinc
 Dani, indẽ Saxones: medius in flumine locus qui exta-
 bat, deligitur. Pater ðermundus etsi cæcus, pugna deesse
 se non patitur: certus de ponte in fluuium se mergere, si
 filius vinceretur. Proceßere pugnaturi Saxo cum armi-
 gero, quibus vnus Vffo opponitur: Prouocat ille vtrunq;:
 Nec minores animis Saxones, diuisis operis, non vnã,
 concurrebãt. Primus armiger ictum ferens incurrit, sed
 frustratus est: nam hostis declinabat: sublatãque dex-
 tera caput Saxonis Vffo diffidit. Cæcus pater ictum
 gladij

gladij ipso sono dijudicans, qua parte hostem, rogat, ceciderit. Illi respondent, vno ictu totum peremisse. Redibat seni spiritus, & æquatis iam viribus, quod vnus vni confligeret, certior illum victoria spes comprehendit. Succedit in pugnam Saxonum regis filius, & elusis aliquandiu altrinsecus ictibus, idem fuit regio iuueni exitus, qui armigero. iam & pater victoris sonitum vibrati gladij cautiùs agnouit, & plenam iam filio constare victoriam latus accepit. Hic tum erat exitus superbæ Saxonum legationis. Nam iugum quod tum Danis imponere satagebant, ipsi accepere.

CAPVT VII.

SVb hoc rerum statu non diu Saxonia permanebat: Sexcusso enim tributariæ subiectionis iugo, populus ad libertatem natus, se in illam protinus vendicauit: & aliquot Danorum regibus in medio detritis, cum idem regnum ad regem Dan, eius nominis III. peruenisset, continuatis bellis Saxones cum gente Danorum decertantes, statuerunt aliquandò totis viribus de summa rerum decernere: Vrebat Saxones erepta dudum Iutiæ memoria, siquandò virium intenta conflictatione ad eam redire possent. Rex Daniæ Dan puer, duodecimum ætatis agebat annum, cum legationem mitteret Saxonum princeps in Daniam: aut tributa Saxonibus Dani pensitarent, aut bellū de rerū summa expectarent. Bellum maluerunt proceres: quod tanto apparatus est omnium regnicolarum studio, vt ante expectatum hostibus in Albi occurrerent, tanta nauium multitudine, vt amnem nauigabilem diu ita implerent ratibus, quod velut ponte facto nauibus, de ripa transirēt in ripam. Nec Saxones segniores, & ipsi vndecunq; contractis viribus, obuiam hosti proficiscuntur, & collatis armis is fuit exitus